

**(+) ΛΟΓΟΣ ΕΠΙΚΗΔΕΙΟΣ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΟΙΔΙΜΟΝ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΝ
ΛΑΡΙΣΗΣ ΚΑΙ ΤΥΡΝΑΒΟΥ ΚΥΡΟΝ ΙΓΝΑΤΙΟΝ**

*τοῦ Ἀρχιμ. Ἀχιλλίου Τσούτσουρα,
Πρωτοσυγκέλλου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Λαρίσης καὶ Τυρνάβου*

I. N. Ἁγίου Ἀχιλλίου Λαρίσης τῆ 14ῆ/7/2018

Μακαριώτατε Ἀρχιεπίσκοπε Ἀθηνῶν καὶ Πάσης Ἑλλάδος
κ. κ. Ἱερώνυμε, Σεπτὲ Προκαθήμενε τῆς καθ' Ἑλλάδα
Ἀγιωτάτης Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας,

Σεβασμιώτατε Μητροπολίτα Δημητριάδος καὶ Ἀλμυροῦ κ.
κ. Ἰγνάτιε, Τοποτηρητὰ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεώς μας,

Σεβασμία καὶ Θεοτίμητε τῶν Ἱεραρχῶν χορεία,

Πενθηφόρε τῶν Πρεσβυτέρων, τῶν Διακόνων καὶ τῶν
Μοναχῶν Σύλλογε,

Ἐντιμότατοι Ἄρχοντες,

Ἀπορφανισθὲν ποιμνιον τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας,

Ὁ πνευματικός μας πατέρας, ὁ ἐπίσκοπος τῶν καρδιῶν
μας, ὁ φύλακας Ἄγγελος τῆς εὐλογημένης αὐτῆς ποιμνης, ὁ
κόσμος τῶν Ἐκκλησιῶν, ὁ στύλος καὶ τὸ ἐδραίωμα τῆς
ἀληθείας, ἡ ἀσφάλεια τῶν οἰκείων, ἡ καταφυγὴ τῶν
πενήτων, ὁ δυσμαχώτατος τοῖς ὑπεναντίοις, ὅπως

χαρακτηρίζει τὸν Ἐπίσκοπο, ὁ οὐρανοφάντωρ Μέγας Βασίλειος, κεκοίμηται. Καὶ τὸ γεγονός αὐτὸ σκόρπισε θλίψη στὶς καρδιὰς ὅλων μας, ἀφοῦ ὁ αἰφνίδιος θάνατός του, μετὰ τὸ πέρας τοῦ χειρουργείου στὴν Ἀμερική, ἔπεσε ὡς κεραυνὸς ἐν αἰθρία τόσο στὸν εὐλαβῆ κλῆρο, ὅσο καὶ στὸν ἠγαπημένο του εὐσεβῆ λαὸ.

Ὁ πράος καὶ ταπεινὸς τῆ καρδία, ὁ ἐλεήμων καὶ συμπαθὴς, ὁ καρτερικὸς καὶ ὑπομονετικὸς Ποιμενάρχης μας, ὁ τῆς ἀρετῆς φίλος γνήσιος, ἐγκατέλειψε τὴν μακαρία γῆ τῶν Θετταλῶν καὶ τὴν ἐπίγειο πατρίδα του, πορευόμενος πιά πρὸς τὴν ποθεινὴ του πατρίδα, τὴν ὁποία ὄντως σὲ ὅλη του τὴν ζωὴ καὶ τὴν ἐπίπονη ἀρχιερατεία του, σαφῶς ἐπιποθοῦσε καὶ καρτερικὰ ἀνέμεινε, ὥστε νὰ ἀναπαυθεῖ στὴν μακαρία γῆ τῶν πραέων, πλησίον τοῦ Ἀρχιποίμενος Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ὁ γλυκὺς καὶ σεμνὸς Ποιμενάρχης μας εἶχε πραγματοποιήσει καὶ κρατοῦσε στὴν ψυχὴ του ὅλη τὴν ἀρετὴ, ἢ γιὰ νὰ πῶ κάτι ἀληθινώτερο, τὴν κρατεῖ ἀκόμη. Διότι ἐξακολουθοῦν νὰ ζοῦν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ὅποιοι ἔζησαν κατὰ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, ἀκόμη κι ἂν φύγουν ἀπὸ τὴ ζωὴ. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ Θεὸς ἀποκαλεῖται Θεὸς τοῦ Ἀβραάμ, τοῦ Ἰσαάκ, τοῦ Ἰακώβ· διότι δὲν εἶναι Θεὸς νεκρῶν, ἀλλὰ Θεὸς ἐκείνων ποὺ ζοῦν. Ἔτσι σημειώνει στὸν ἐγκωμιαστικὸ του λόγο, ὁ Γρηγόριος ὁ Ναζιανζηνὸς πρὸς τὸν Μεγάλον Ἀθανάσιο.

Τί νὰ ἐξιστορήσω καὶ τί νὰ θαυμάσω ἀπὸ ὅλη του τὴ ζωὴ, διερωτᾶται ὁ πληγωμένος ἀετὸς τῆς Θεολογίας; Φοβοῦμαι μήπως αὐτὸς ὁ λόγος λάβει μορφή ἐπαίνου, πράγμα καθόλου ἀρεστὸ στὸν ἴδιο. Μᾶλλον τὰ περισσότερα θὰ τὰ ἀφήσω σὲ ἐκείνους ποὺ τὰ γνωρίζουν, ποὺ τὸν εἶδαν καὶ τὸν ἔζησαν ἀπὸ κοντά.

Γνώρισε τὸν Θεό, τὸν ὑπηρέτησε μὲ ὅλη τὴν δύναμη τῆς ψυχῆς του, ἔβλεπε πρὸς τὰ ἄνω μὲ τὰ ἔργα του, ἦταν ὅμως

ταπεινὸς στὸ φρόνημα. Ἀπλησίαστος στὴν ἀρετή, πολὺ προσιτὸς ὅμως νὰ τὸν συναντήσεις. Πρᾶος, χωρὶς θυμό, συμπονετικός, γλυκὺς στὸν λόγο καὶ γλυκύτερος στὸν τρόπο, ἀγγελικὸς στὴν μορφή, ἀγγελικότερος στὴν ψυχή. Γαλήνιος, ὅταν ἐπιτιμοῦσε, παιδαγωγοῦσε μὲ τὸν ἔπαινο. Κανένα ἀπὸ τὰ δύο μέσα διορθώσεως δὲν κατέστρεφε μὲ τὴν ὑπερβολή. Ἡ ἐπίπληξή του ἦταν πατρικὴ καὶ ὁ ἔπαινός του συγκρατημένος. Ἡ ἠπιότης δὲν γινόταν ἀδυναμία οὔτε ἡ αὐστηρότητα κακία. Ἀλλὰ τὸ πρῶτο ἔμενε στὴν ἐπιείκεια καὶ τὸ δεύτερο στὴν φρόνηση, καὶ τὰ δύο συνιστοῦσαν τὴν χριστιανικὴ φιλοσοφία.

Ἐλάτε, λοιπόν, καταλήγει, ὁ Γρηγόριος, νὰ ἀναλογισθοῦμε τίς ἀρετές του, ὅσοι εἶστε ὑμνητὲς τῆς ζωῆς του...

Ὑμνητὲς καὶ ἐμεῖς σήμερα, τῆς ζωῆς τοῦ μακαριστοῦ Ποιμενάρχου μας, ἀναλογιζόμαστε πρὸ τῆς σεπτῆς σοροῦ του, τὴν ἀπειρη ἀγάπη του, τὴν ἀνεξικακία του, τὴν ταπείνωσή του πού τὴν ἐνεδύθη ὡς ὁ σίδηρος τὴν φωτιά, τὴν μακροθυμία του καὶ τὴν συγχωρητικότητά του.

Ἐνα κομμάτι τῆς ζωῆς του καὶ ἐμεῖς οἱ κληρικοὶ του, τὰ πνευματικά του παιδιά, οἱ συνεργοὶ του στὸ ἔργο τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ. Ἀποχαιρετοῦμε σήμερα μαζί σας, Μακαριώτατε Πάτερ καὶ Σεβασμιώτατοι Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς, τὸν καλὸ καὶ στοργικὸ μας ποιμένα, πού ἔθεσε τὴν ψυχή τοῦ ὑπὲρ τῶν προβάτων. Ἀποχωριζόμαστε σήμερα τὸν μεγάλο αὐτὸ ἐκκλησιαστικὸ ἄνδρα, πού ἐνέπνευσε στὴν ψυχή μας, μεγάλα καὶ ὑψηλά πράγματα, ἐμφύτευσε στὶς καρδιές μας τὸν Ἰησοῦ Χριστό καὶ κατηύθυνε τίς ψυχές τοῦ κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ του, εἰς νομάς σωτηρίους.

Γεννημένος στὴν ἱστορικὴ καὶ εὐάνδρο Σαλαμίνα, ἀνετράφη ἐν παιδείᾳ καὶ νοουθεσίᾳ Κυρίου ὑπὸ τῶν εὐσεβῶν γονέων του, Παύλου καὶ Βασιλικῆς. Μεγάλωσε κάτω ἀπὸ δύσκολες συνθῆκες, ἔμεινε ὀρφανὸς ἀπὸ τὸν πατέρα του σὲ μικρὴ ἡλικία, δὲν στερήθηκε ὅμως τὴν οἰκογενειακὴ

θαλπωρὴ ἔξαιτίας τῶν τεσσάρων σπουδαίων μεγαλύτερων ἀδελφῶν του. Ἡ Μονὴ τῆς Παναγίας τῆς Φανερωμένης ἔγινε γιὰ τὸν νέο τότε Ἰάκωβο Λάππα, τὸ πνευματικὸ ὀρμητήριον τῶν ἱερῶν ἀναζητήσεών του καὶ ἡ χάρις τῆς Παναγίας τῆς Φανερωμένης, ὅπως ἔλεγε ὁ ἴδιος, τὸν συνόδευε σὲ ὅλα τὰ βήματα τῆς ζωῆς του. Ὁ πνευματικὸς σύνδεσμος μὲ τὸν ἀοίδιμο χαρισματικὸν Γέροντα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Μακρινοῦ, Ἀρχιμανδρίτη Δαμασκηνὸν Κατρακούλη, τὸν συνοδοιπόρο ὅλης του τῆς ζωῆς, Ἀρχιμανδρίτη Τιμόθεο Λαϊβερά καὶ τὸν πνευματικὸν τῆς Μονῆς Φανερωμένης, ἀείμνηστο Ἀρχιμανδρίτη Ἰλαρίωνα Ἀθανασίου, ἔπαιξαν καθοριστικὸν ρόλο στὴν ὅλη πορεία του καὶ στὴν ἀπόφασή του νὰ ἀφιερῶθαι στὸν Θεὸν καὶ νὰ διακονῆσαι πιστὰ τὴν εἰκόνα Του, δηλαδὴ τὸν ἄνθρωπο. Πτυχιούχος τῆς Νομικῆς καὶ ἀσκούμενος Δικηγόρος ἐπ' ὀλίγον, τελειόφοιτος τῆς ἱερᾶς ἐπιστήμης τῆς Θεολογίας, κείρεται Μοναχὸς τὸ 1976 στὴν Σαλαμίνα, ὑπὸ τοῦ πνευματικοῦ γεννήτορος τῶν Σαλαμινίων πιστῶν, Μακαριστοῦ Μητροπολίτου Ἄρτης κυροῦ Ἰγνατίου τοῦ Τσίγκρη, ὁ ὁποῖος τοῦ δίδει καὶ τὸ ὄνομά του, αὐτὸ τοῦ Ἁγίου Ἰγνατίου τοῦ Θεοφόρου. Κατόπιν, τὸ ἴδιο ἔτος, χειροτονεῖται Διάκονος καὶ Πρεσβύτερος ὑπὸ τοῦ ἀειμνήστου καὶ ἠγαπημένου του Ἐπισκόπου, πρώτου Μητροπολίτου Μεγάρων καὶ Σαλαμίνας, κυροῦ Βαρθολομαίου, τοῦ ἐπισκόπου τῆς ἀνιδιοτελοῦς ἀγάπης, ὅπως τὸν χαρακτήριζε ὁ ἴδιος, τὴν εὐγένεια καὶ τὴν ἀρχοντιά του ὁποῖου ὁμολογούσε καὶ ἐμιμεῖτο, μέχρι τὰ τέλη τῆς ζωῆς του, ὁ ἀοίδιμος Ἱεράρχης μας. Στὴν Σαλαμίνα ἐπετέλεσε γιὰ δεκαοχτὰ ὀλόκληρα χρόνια μέχρι καὶ τῆς ἐκλογῆς του σπουδαῖο πνευματικὸν καὶ κατηχητικὸν ἔργο, στὴν ἐνορία τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου καὶ ὄχι μόνον, ἀναδεικνυόμενος καθημερινὰ ὁ ταπεινὸς λειτουργὸς τοῦ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου, ὁ ἀπλανὴς καὶ στοργικὸς πνευματικὸς Πατέρας, ὁ ὑπεύθυνος τῶν παιδικῶν κατασκηνώσεων, ὁ προεξάρχων στὰ ἔργα φιλαλληλίας καὶ

ἀγάπης, ὁ λαμπρὸς κήρυκας τῶν εὐαγγελικῶν ἀληθειῶν καὶ κυρίως ὁ πύρινος κατηχητής καὶ ὁδηγὸς τῆς νεότητος, γιὰ τὴν ὁποία τόσο ἐμόχθησε κατὰ τὴν λαμπρὰ ἱερατικὴ του διακονία. Παράλληλα ὑπηρέτησε ἐπὶ δέκα συναπτὰ ἔτη (1984-1994) ὡς Γραμματεὺς τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων καὶ Α' Γραμματεὺς-Πρακτικογράφος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, πλησίον του Μακαριστοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κυροῦ Σεραφεῖμ, θέση ἀπὸ τὴν ὁποία ἐξελέγη τὸ 1994 Μητροπολίτης Λαρίσης καὶ Τυρνάβου, χειροτονηθεὶς καὶ στὸν βαθμὸ τοῦ Ἐπισκόπου, ὑπὸ τοῦ μακαριστοῦ Γέροντός του, Μητροπολίτου Μεγάρων καὶ Σαλαμῖνος κυροῦ Βαρθολομαίου.

Ἡ ἐπόμενη ἡμέρα τῆς ἐκλογῆς του θὰ σημαδεύσει ὅλη τὴν ἀρχιερατικὴ του ζωὴ καὶ δράση, καθὼς ὁ μακαρία τῇ λήξει γενόμενος καὶ πολύκλαυστος Ποιμενάρχης μας, θὰ κληθεῖ τώρα σὲ νέους ἀγῶνες, ξένους πρὸς τὸν ἴδιο, προκειμένου νὰ ἀποκαταστήσει τὶς πληγωμένες καρδιές τοῦ ποιμνίου του καὶ νὰ θεραπεύσει τὰ τραύματα τῶν μελῶν τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας. Θέτει ὁδηγὸ στὴν πολυποίκιλη πνευματικὴ του δράση τὸν Προστάτη του Ἅγιο Ἀχίλλιο, συμβουλεύεται σὲ κάθε του βῆμα τὸν φωτισμένο πνευματικὸ του πατέρα καὶ ἀρχίζει ἀπὸ τὸ μηδὲν νὰ ἀναγεννᾷ σιγὰ-σιγὰ τὶς λαβωμένες καρδιές τῶν ἀνθρώπων καὶ νὰ στηρίζει καὶ νὰ καθοδηγεῖ τοὺς ἱερεῖς του. Σύνθημά του πρὸς τοὺς ἱερεῖς, ἀλλὰ καὶ τοὺς πιστοὺς ἦταν τὸ ἀποστολικό: « Ὅσο, παιδιὰ μου, ἐμεῖς ἀγωνιζόμαστε καὶ ἀγιαζόμαστε, τόσο περισσότερο ζοῦμε τὴν εἰρήνη τοῦ Θεοῦ καὶ μπορούμε νὰ τὴν μεταδώσουμε καὶ στοὺς ἄλλους, ὁ ἀκατάστατος ἄνθρωπος δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι εἰρηνικός, ἄλλωστε ὁ Θεὸς μας, εἶναι ὁ Θεὸς τῆς εἰρήνης καὶ ὄχι τοῦ μίσους καὶ τῆς ἀκαταστασίας(Α' Κορινθίους 14', 33)».

Ἔτσι τὸ κλίμα σιγὰ-σιγὰ ἄλλαξε καὶ τὸ σκάφος τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας προχωροῦσε μὲ ἀργὰ, πλὴν ὅμως

σταθερὰ βήματα. Πνευματικοί δέ συμπαραστάτες καί ἀρωγοί στις δύσκολες αὐτές ὥρες τῆς ποιμαντορίας του στάθηκαν τὰ τελευταῖα χρόνια, ὁ μακαριστός Ἡγούμενος τῆς ἐν Ἄθῳ Ἱεραῶς Μονῆς τοῦ Γρηγορίου, π.Γεώργιος Καψάνης καί ὁ Καθηγούμενος τῆς Ἱεραῶς Μονῆς Ἁγίου Βησσαρίωνος Δουσίκου καὶ συμπατριώτης του, Ἀρχιμανδρίτης π.Ἰγνάτιος Ποῦτος, ὁ ὁποῖος μάλιστα μέ πολλή ἀγάπη τόν δέχθηκε στό μυστήριο τῆς Μετανοίας, μία ἡμέρα πρὶν ἀπὸ τὴν ἀναχώρησή του γιὰ τὴν Ἀμερική.

Στὸ δύσκολο ἔργο τοῦ μακαριστοῦ Ποιμενάρχου μας συνέβαλαν οἱ εὐπαιδευτοὶ καὶ ἐμφορούμενοι ἀπὸ θεῖο ζῆλο κληρικοί, καθὼς χειροτόνησε περὶ τοὺς 100 νέους καταξιωμένους κληρικούς, ἀλλὰ καὶ οἱ ἄριστοι λαϊκοὶ συνεργάτες του. Ἡ σχέση του μέ τοὺς φορεῖς τῆς ἐπαρχίας ὅλης καὶ τοὺς τοπικοὺς ἄρχοντες, ὑπῆρξε ὄχι ἀπλῶς τυπική ἢ ὑποδειγματική, ἀλλὰ οὐσιαστική, ἀληθινή καὶ κυρίως πνευματική. «Ἐφυγε ὁ πατέρας μας καὶ ὁ ὁδηγός μας», ἐδήλωσαν ὅλοι ἐν ἐνὶ στόματι, μέ τὴν ἐκδημία τοῦ Ἱεράρχου μας, τόν ὁποῖο ἀγαποῦσαν καὶ τιμοῦσαν ὅλοι καὶ χαίρονταν πραγματικά νὰ συνεργάζονται μαζί του καὶ νὰ συστρατεύονται στό πλούσιο ἀλλὰ ἀθόρυβο ἔργο του.

Τεσσαράκοντα μεγαλοπρεπεῖς νέοι Ἱεροὶ Ναοί, πολλὰ πνευματικὰ κέντρα, ἀρκετὰ πρεσβυτέρια, τὰ καθημερινὰ συσσίτια τῆς Ἱεραῶς Μητροπόλεως «ὁ Ἐπιούσιος» τὰ ὁποῖα φιλοξενοῦσε μέσα στό Ἐπισκοπεῖο, τὸ «Κρίκκειο Ἐκκλησιαστικὸ Ὁρφανοτροφεῖο Θηλέων», τὸ Κέντρο Φροντίδας Ἡλικιωμένων "Παναγία ἢ Ἀρμενιώτισσα", τὸ "Χαρίσειο" Πνευματικὸ Κέντρο, ἡ Λαρισαϊκὴ Ἐκκλησιαστικὴ Ραδιοφωνία, ὁ φιλανθρωπικὸς ὀργανισμὸς «Λογίας, Φιλαδελφίας καὶ Ἀλληλεγγύης» τὸ Γραφεῖο Νεότητος, καὶ ἄλλα πολλὰ φέρουν τὴν δική του σφραγίδα, θεμελιώθηκαν καὶ ἐγκαινιάστηκαν ἀπὸ τὸν ἴδιο, λειτούργησαν δὲ ἐπιτυχῶς

μέχρι σήμερα, ἔργα γιὰ τὰ ὁποῖα ἐδόξαζε τὸν Θεὸ καὶ τὸν εὐχαριστοῦσε γιατί τὰ προγραμματίισε καὶ τὰ ὑλοποίησε κάτω ἀπὸ πολὺ δύσκολες συνθήκες καὶ ἐν καιρῷ θλίψεων καὶ διωγμῶν.

Ἡ ἀγωνία του ἀκόμη γιὰ τὴν στελέχωση τῶν ἱερῶν ἀναλογίων ἦταν ἐκδηλη σὲ ὅλη τὴν ἀρχιερατεία του γι' αὐτὸ ἐστήριξε ἰδιαίτερα τὸ ἔργο τῆς Σχολῆς Βυζαντινῆς Μουσικῆς τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως «Ὁ Ἅγιος Ἀχίλλιος», ἰδρύοντας σὲ πολλὰς περιφέρειες παραρτήματα, μὲ ἀποτέλεσμα ἡ Σχολή μας νὰ ἀριθμεῖ κατ' ἔτος 150 μαθητὲς καὶ μαθήτριες καὶ νὰ ἀναφύονται ἐξ αὐτῶν πολλοὶ καὶ ἐκλεκτοὶ Ἱεροψάλτες.

Ἡ μεγάλη του ἀγάπη γιὰ τὸν μοναχισμό καὶ τοὺς ἐπιγείους αὐτοὺς Ἀγγέλους, πού θυσιάζουν τις χαρὲς τῆς γῆς γιὰ τὴν θεὰ τοῦ Θεοῦ, τους μοναχοὺς καὶ τις μοναχές μας, συνέβαλε τὰ μέγιστα ὥστε ἡ Μητρόπολή μας νὰ ἀποκτήσει ἐπὶ τῶν ἡμερῶν του ἀρκετὰ Μοναστήρια, στοὺς πρόποδες τοῦ Ὀλύμπου, ἀνδρικά καὶ γυναικεῖα, μὲ νέες σπουδαῖες ἀδελφότητες, γιὰ τις ὁποῖες ὁ πνευματικὸς μας πατέρας ἰδιαίτερώς ἐκαυχᾶτο.

Ἐκτὸς ὅμως ἀπὸ αὐτὸ τὸ ἔργο τὸ κοινωνικὸ καὶ πνευματικὸ, τὸ κατηχητικὸ καὶ λειτουργικὸ, ὁ ἀοίδιμος Ποιμενάρχης μας, ἐπετέλεσε ἐντελῶς ἀθόρυβα καὶ ἓνα ἄλλο ἔργο, σπουδαιότερο ἀσφαλῶς, πού ὅλοι μας ἀργήσαμε πολὺ νὰ κατανοήσουμε καὶ τὸ εἶδαμε τώρα πού πλησίαζε τὸ τέλος καὶ πού ἡ ἀσθένειά του ἔκανε τὴν ἐπίσκεψή της στὸ ἤδη ταλαιπωρημένο σῶμα του. Εἶχε ἤδη συγχωρέσει ὅσους τὸν ἐπίκραναν, εἶχε ζητήσει στὸν κατανυκτικὸ ἐσπερινό της συγχωρήσεως εἰλικρινῶς συγγνώμη, ἀπὸ ὅσους ὁ ἴδιος ἄθελά του ἐπίκρανε, εἶχε μιλήσει γιὰ τὸ μυστήριον τοῦ μέλλοντος αἰῶνος καὶ σιγὰ-σιγὰ εἰσερχόταν σὲ νέους κόσμους, ὠριμος πιά καὶ ὀλοκληρωμένος, γεμάτος ἠρεμία, ἐσωτερικὴ εὐφροσύνη καὶ ἀγαλλίαση. Ἐπιζητοῦσε διαρκῶς τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ, ἦταν ὅπως σὲ ὅλη του τὴν ζωὴ, ἰδιαίτερα

εὐσπλαχνικός και δέν ἄντεχε να πονᾶ ἔστω καί τό ἐλάχιστο πλάσμα. Μᾶς εὐλόγησε, μᾶς ἔδωσε τήν εὐχή του, προσευχήθηκε γιά τὸ ποιμνιό του πού τόσο ἀγάπησε καί γιά τὸ ὁποῖο αἰσθανόταν ὑπερήφανος καί ἀνεχώρησε γιά τήν ποθεινή του πατρίδα, τήν Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν.

Δανείζομαι καί πάλι τὰ λόγια του Γρηγορίου στοῦ ἐγκώμιο τοῦ εἰς τὸν Μέγα Ἀθανάσιο: « Λαμπρότερα ἢ τιμὴ τῆς ἐξόδου Σου ἀπὸ τήν ζωὴ, παρότι τῆς εἰσόδου Σου. Πολλά δάκρυα προκάλεσες καί μεγαλύτερη ἀπ' ὅτι μέ τίς ὁρατές ἐκδηλώσεις ἔκρυσες τήν δόξα Σου μέσα στὶς ψυχές τῶν ἀνθρώπων. Ἀγαπημένε, σεβάσμιε πρεσβύτη, σὲ παρακαλοῦμε νὰ μᾶς παρακολουθεῖς καλοδιάθετα ἀπὸ ψηλὰ καί ἐμᾶς καί τὸν λαὸ πού εἶναι γύρω σου, νὰ μᾶς κατευθύνεις ὅλους στὴν τελειότητα. Κι ἐμᾶς, ἂν εἰρηνεύουμε, νὰ μᾶς ἔχεις δικούς σου κι ὅλους μαζί νὰ μᾶς ποιμαίνεις· ἂν πάλι πολεμοῦμε νὰ μᾶς συνεφέρνεις καί νὰ μᾶς κατακτᾶς (μολονότι εἶναι μεγάλο ὄ, τι σοῦ ζητῶ) νὰ μᾶς παίρνεις μαζί σου καί μαζί μὲ τοὺς ὁμοίους σου μέσα στὴν δόξα τοῦ Χριστοῦ, τοῦ Κυρίου μας.»

Ἔτσι κάπως σὲ ἀποχαιρετοῦμε καί ἐμεῖς σήμερα, μὲ συγκίνηση μεγάλη καί μὲ δακρῦβρεχτους τοὺς ὀφθαλμούς, ἀλησμόνητε πνευματικέ μας πατέρα, καί σὲ εὐχαριστοῦμε γιὰ μᾶς δίδαξεις πολλὰ μὲ τήν γενναιότητά σου, μὲ τήν ἀγαθότητα τῆς καρδίας σου, μὲ τήν ἀνεξάντλητη ὑπομονὴ καί καρτερία σου, μὲ τήν ἀπλότητα πού εἶχες μέσα στὴν καρδιά σου, μὲ τὸ πηγαῖο καί εἰλικρινές χαμόγελό σου, μὲ τὴν προσήλωσή σου στὴν ἱερὰ παράδοση τῆς Ἐκκλησίας μας καί μὲ τὴν ἀγωνία σου νὰ εἴμαστε ὅλοι ἐνωμένοι καί ἀγαπημένοι κάτω ἀπὸ τὴν σκέπη τῆς ἀγίας μας Ἐκκλησίας, Αὐτὸ γιὰ τὸ ὁποῖο ἐσὺ τόσο πολὺ πόνεσες, ὑπέφερες, ὑπέμεινες καί μαρτύρησες ἐπὶ τῆς γῆς, αὐτὸ μᾶς ἀφήνεις ὡς τὴν σπουδαιότερη παρακαταθήκη σου, νὰ πορευόμαστε ἀπὸ τοῦδε ἐν εἰρήνῃ καί ὁμονοίᾳ ...

Οἱ ἄμβωνες τῶν Ἐκκλησιῶν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεώς σου δὲν θὰ ξανακούσουν τὰ θεολογικὰ καὶ τόσο ὠφέλιμα κηρύγματα σου καὶ ἐμεῖς δὲν θὰ ἀναγνώσουμε πάλι τὰ θαυμάσια κείμενα πού συνέτασες καὶ δημοσίευες στὸ ἀγαπημένο σου περιοδικὸ «Τὸ Τάλαντο» καὶ τὰ ὁποῖα τόσο ἐνίσχυαν τὸν καθημερινὸ ἄνθρωπο στὸν ἀγῶνα του.

Πορεύου, Μακαριστέ μας Ποιμενάρχα, τὸν δρόμο τῆς αἰωνιότητος, χωρὶς πόνους τώρα, θλίψεις καὶ δοκιμασίες. Ἡ τελευταία ἐπὶ τῆς γῆς δοκιμασία σου ἦταν ἡ πολυήμερη παραμονή σου στὸ ψυχρὸ Νεκροτομεῖο τοῦ Μαϊάμι, ἐκεῖ πού εὔκαμπτο ἀκόμη σέ ντύσαμε, μέ τὰ ἱμάτιά σου καὶ τό τίμιον ῥάσο σου, πού τόσο ἐτίμησες ἐπὶ τῆς γῆς! Τώρα πιά κανεῖς δὲν θὰ ἀμφισβητεῖ οὔτε τὸ ἔργο σου, οὔτε πολὺ περισσότερο τὶς διαθέσεις σου. Ὑψωσε τὰ ἀρχιερατικά σου χέρια καὶ εὐλόγησέ μας, ἐναπόθεσε τοὺς δερματίνους χιτῶνες, πορεύου πρὸς τὸν δρόμο τοῦ ἀγίου Θεοῦ, ἐνδεδυμένος τὴν στολὴν τῆς ἀρχιερατείας σου, κρατῶντας τὸ ἱερὸ Εὐαγγέλιο καὶ τὸν σταυρὸν τοῦ Κυρίου Σου, ἄφησε τώρα τὴν Αἴγυπτο, τὸν ἰλυώδη βίον τῆς παρούσης ζωῆς. Πέρα, ὄχι τὴν ἐρυθρὰ ἐκείνη, ἀλλὰ τὴν μέλαινα ταύτην καὶ ζοφώδη τοῦ βίου θάλασσαν τῆς ἐπιγείου ζωῆς καὶ πορεύου πρὸς τὴν γῆ τῆς ἐπαγγελίας, ἐκεῖ ὅπου ἦχος καθαρὸς ἐορταζόντων. Καὶ τώρα πού ἔλυσες ἐδῶ καὶ τόσες ἡμέρες τὸ ὑπόδημα τῆς ψυχῆς σου, περπάτα μὲ θάρρος καὶ μὲ καθαρὸ τὸν βηματισμὸ τῆς διανοίας, τὴν ἀγία γῆ, αὐτὴν πού ἐκ νεότητός σου ἐπεπόθησες, ἐκεῖ ὅπου βλέπεται καὶ συναντᾶται ὁ Θεός (Ἅγιος Γρηγόριος Νύσσης).

Τὴν εὐχή σου Γεροντά μας!